

Oog-enblikje

Kleine zaken en voorvallen uit het dagelijks (school)leven, er oog voor hebben, kort bij stil staan en het een plekje proberen te geven.

Naam

Het was de maandag van de laatste schoolweek voor de zomervakantie. Donderdag was ik nog aanwezig, voor de kinderen was het vrijdag zover, zes weken niet naar school.

Deborah, een meisje uit groep zes, komt me tegen in de gang en vraagt: "Meester, bent u donderdag ook nog op school?" Even ben ik in verwarring en wil allerlei vragen stellen, vooral: "Waarom wil je dat weten?" Maar net op tijd beheers ik me en geef alleen antwoord op haar vraag: "Ja...". "Dan heb ik wat voor u", zegt ze, met een ietwat mysterieus glimlachje. Ze kijkt nog even om en loopt de gang door naar buiten.

Ik leerde haar kennen toen ik regelmatig in haar groep aanwezig was, daardoor kende ik uit die groep meer kinderen bij naam dan gemiddeld uit de andere groepen. En als ik die kinderen tegenkwam op de gang was er een knipoog, een "Dag meester", een snelle blik van herkenning. En mocht ik hun naam kennen, dan noemde ik die.

Het is donderdag, rond half één, de tijd voor de middagpauze. In de gang zijn niet veel kinderen meer, het overgrote deel is al naar huis. Verderop in de gang zie ik Deborah dichterbij komen en het is duidelijk dat ze voor mij komt. Een brede glimlach en beide handen op de rug. "Meester, ik heb een cadeautje voor u." En ze reikt me een mooi ingepakt, rechthoekig pakje aan. "Pak maar uit." Als ik het cadeaupapier verwijderd heb blijkt het een dikke plak chocola te zijn. "Deborah, dank je wel, maar ehh... waarom krijg ik dat van jou?"

"Nou meester, u noemt altijd mijn naam." Ik ben even in verwarring en herhaal daarom maar haar antwoord, dat is op dit moment het enige wat me te binnen schiet. "Ja, als ik u tegenkwam of zag, noemde u altijd mijn naam, dat vond ik heel fijn." "Nou, graag gedaan." is mijn antwoord. Ik voel dat ik toch nog wat moet zeggen en daarom maar mijn vraag "Weten je ouders hiervan?" "Nee, meester" is haar reactie, "ik heb het zelf betaald en ze weten het ook niet." Mijn eerste ingeving is om "iets te vinden" van deze geheimzinnigheid, maar net op tijd houd ik mijn wijsvingertje onder controle. "Daaag, meester," en ze huppelt naar buiten.

Ik blijf, licht beduusd, in de gang achter met de plak chocola in mijn hand. Later die middag vallen er wat stukjes op hun plaats, natuurlijk wist ik die ook wel, maar dit voorval brengt ze nog weer een keertje dichterbij. Een kind, een mens zien en, als het kan, dan ook nog de naam noemen is zo belangrijk. Even een kort moment van aandacht blijkt zoveel goeds teweeg te brengen. Dat is wat voor mij het onderwijs zo mooi maakt; het leren met en van elkaar. Maar vooral ook dat volwassenen leren van kinderen, dat maakt Deborah mij wel duidelijk met haar opmerking: "Omdat u altijd mijn naam noemde."

De plak chocola was overigens wel erg lekker.

